

den Tanke, der havde været fremme i den overordentlige Kommission, nu erkendte Nødvendigheden af at gaa til en Centralisation af hele denne Virksomhed igennem en Uldcentral, hvorigennem Ulden, hvad enten den var dansk eller fremmed, kunde fordeles, saaledes at man ikke kom til at opleve, at nogle Virksomheder laa med en væsentlig bedre Kvalitet af Uld til en lavere Pris og andre med en ringere Kvalitet til en højere Pris, hvorved de forskellige Virksomheder vilde være ude af Stand til indbyrdes at konkurrere, og hvorved ethvert Forsøg paa at tilvejebringe en fast Prisansættelse for den færdige Vare var udelukket. Derfor er det, man indenfor denne Virksomhed nu yder Tilslutning til Tanken om en Centralisation, hvorved alt det Materiale, der er forhaanden, fordeles paa en ligelig Maade. En saadan Ordning har f. Eks. for Søbens Vedkommende kunnet gennemføres uden Vanskelighed. Fra alle Sider, fra Producenternes og fra Fabrikationsvirksomhedernes Side, har der ved denne Sags Ordning været fuld Medvirkning og fuld Forstaaelse af dens Betydning og af Nødvendigheden af Ordningen, og derfor er der under Medvirkning af det staaende Landbrugsudvalg udstedt en Bekendtgørelse, der kræver Aflevering af al Talg, der produceres her i Landet, til en Talgcentral, hvorefter man efter Overenskomst gennem Industriraadet med de forskellige Virksomheder fordeler dette Fedtstof, f. Eks. til Sæbefabrikkerne, saaledes at de kan holde deres Virksomheder i Gang og Befolkningen faa det nødvendige Vaskemateriale efter de Muligheder, som vi for Øjeblikket har her i Landet for at tilvejebringe Raastoffer. Altsaa, en saadan Ordning er tilvejebragt før igennem den Bemyndigelse, som er givet Indenrigsministeren, og efter Indstilling af de samme Organer, som der her er Tale om, med fuld Tilslutning fra det staaende Landbrugsudvalg.

Ærede Medlemmer vil sikkert erkende, at naar jeg havde Erindring om den tidligere Sags Forløb, kunde jeg ikke, da denne Sag nu skulde ordnes, forudse, at en Tale som den, der blev holdt her i Dag som Indledning til Diskussionen, overhovedet kunde tænkes at blive holdt. Men jeg tillader mig at sige, at jeg navnlig ikke kunde have tænkt mig den holdt af det ærede Medlem, som var Venstres Ordfører. Det ærede Medlem ved jo, hvorledes denne Sag er forløbet og ved, hvorledes de forskellige Indstillinger, som er givet til mig, ser ud. Denne Sag har

været behandlet meget længe. Den 17. Maj kom der til mig en Indstilling fra den overordentlige Kommission, en Indstilling, som var enstemmig — det ærede Medlem fra Bjerre var den Gang fraværende, men i Indstillingen deltog de to andre Medlemmer af det staaende Landbrugsudvalg, som havde været til Stede. Derefter forhandlede jeg videre om denne Sags Ordning, men den 30. Maj kom en ny Indstilling fra den overordentlige Kommission — den er aftrykt i Bilagene —, og i denne Indstilling, som er en Tillægsindstilling til den oprindelige, omhandles et specielt Spørgsmaal, og saa tilføjes der følgende: „man vedtog derfor under Hensyn til, at Uldcentralen skal træde i Virksomhed allerede den 31. d. M. at indstille til Indenrigsministeriet, at Spørgsmaalet om Uldproducenters Tilbageholdelsesret holdes aabent...“. Den 30. Maj faar jeg denne Tillægsindstilling, hvori det ærede Medlem fra Bjerre deltager, og deri siges, at man har vedtaget „under Hensyn til, at Uldcentralen skal træde i Virksomhed allerede den 31. Maj“. Naar det ærede Medlem fra Bjerre den 30. Maj afgiver denne Indstilling til mig, saa vilde det dog være vanskeligt for mig at kunne slutte, at der endnu var nogle Forhandlingsstadier at gennemgaa, at denne Sag skulde yderligere igennem det staaende Landbrugsudvalg eller endogsaa forelægges her for Rigsdagen. Det ærede Medlem har den 30. Maj forudsat, at Bekendtgørelsen om Uldcentralen skulde udgaa den 31. Maj, Dagen derefter.

Jeg havde ogsaa en anden Grund til at antage, at Landbrugsudvalget havde udtalt sig om Sagen. Jeg skal tillade mig at henlede ærede Medlemmers Opmærksomhed paa Bilaget, som omhandler Spørgsmaalet om det staaende Landbrugsudvalgs Svar paa Skrivelser angaaende Maksimalprisen. Efter at have nævnt forskellige Forhold vedrørende Maksimalpris, slutter denne Skrivelse — det er hele Udvalget, som gør Indstillingen — saaledes: „ligesom man mener, at det maa tillades Uldproducenter i ethvert Tilfælde i begrænset Omfang selv at levere Uld til Spinding for at faa den færdige Vare tilbage til eget Brug“. Da jeg saa denne Udtalelse, har jeg faaet det Indtryk, at det staaende Landbrugsudvalg her havde benyttet sit Svar paa Skrivelser om Maksimalpris til deri at udtale sig ogsaa om det Spørgsmaal, som samtidig havde været under Forhandling, Spørgsmaalet om Afleveringspligten, og udtale, „at det maa tillades Uldproducenter i et-